

На третия денъ, следъ като вълхвитѣ положиха своитѣ дарове отъ злато, миро и тамянъ въ нозетѣ на Младенеца Исуса, Артабанъ пристигна въ Витлеемъ изморенъ, но пъленъ съ надежда.

— Най-после ще Го намѣря, макаръ и по-късно отъ моитѣ другари, и ще Му поднеса дароветѣ си—мислѣше той.

Той влѣзе въ една къща и се обърна съ въпроси къмъ младата домакиня, която въ това време кърмѣше детето си. Тя му разказа, че преди три дни дошли трима чужденци, търсѣли Мария Назаретска, поднесли на детето ѝ богати дарове и тайно заминали нѣкъде. А Мария съ Йосифъ и детето поели пътя къмъ Египетъ.

— Ще отида въ Египетъ, каза си Артабанъ.

Но изеднажъ на улицата настана смутъ; чу се шумъ, дрънкане на оръжие и викове:

„Войници! Войниците на Ирода убиватъ децата ни!“

Лицето на младата майка побледнѣ, но тя не се помръдна, за да не разбуди спящото дете и само го покри съ дрехата си. Артабанъ се хвърли къмъ вратата и я заключи съ можшитѣ си плещи. И когато войниците на Ирода се втурнаха въ къщата, той кротко каза на началника имъ:

— Тукъ нѣма никой, освенъ мене. Ще ти подаря това нѣщо, ако ме оставишъ въ покой.

И той му поднесе блестящия рубинъ. Очитѣ на воина свѣтнаха алчно. Той грабна рубина и извика на войниците си:

Ще ти подаря това, ако ме оставишъ въ покой.

— Напредъ! Въ тази къща е тихо, нѣма деца!

Тогавъ Артабанъ се обърна къмъ изтокъ:

— Боже на истината! Прости ми! Азъ излъгахъ, за да спася живота на невинното дете. Но ще видя ли Царя?